

USTRAŠENÝ ŽEBRÁK

ilustrace: Jiří Vančura

Stalo se to na dovolené v Chorvatsku. Nováková bydleli ve stanu poblíž Kovářových. Když to Jirka po příjezdu zjistil, byl šťastný. Je totiž jedináček a Kovářovi mají dva kluky. Robina, který půjde stejně jako Jirka po prázdninách do šesté třídy, a o rok mladšího Jonáše.

tichým a nejistým hlasem.

Robin je našťavaný na Jirku, že jim bude chybět do počtu. Poznává také, že se ho Jirka bojí a že o něho stojí, protože je sám. Hned se mu vysměje: „Jsi na hlavu, protože věříš v něco, co nevidíš.“

Od té chvíle se mu Robin kvůli náboženství vysmívá, zesměšňuje ho, když se mu něco

Kluci se brzy skamarádili, přibyl k nim další, a tak se dobře baví na pláži i ve vodě. V sobotu večer předkládá Robin plán na nedělní dopoledne. Jirka ví, že pojedou s rodiči do kostela na mši svatou. Ale bojí se to říct. Cítí, že s tím narazí. Váhá, s pravdou ven jde až ve chvíli, kdy už není zbytní, protože se domlouvají na místě a času srazu.

„My jdeme s rodiči do kostela,“ oznámí Jirka

nepodaří, chová se k němu panovačně. A Jirka to trpí, protože nechce být sám.

Rodičům to sdělí až na zpáteční cestě z dovolené. Těm je Jirka líto, i když mu tatínek také řekne: „Zavinil sis to sám. Kdybys byl pevný, tak by si na tebe netroufnul.“

„Já vím,“ přiznává Jirka a dodává: „Když já potřebuji mít kamarády.“

„Mohl bys mít kamarádů dost, ale ministrarovat nechceš.“

Na to Jirka neříká nic. Ví, že tatínek má pravdu. Přitom mnohdy pokukoval pro klucích u oltáře, ale vstoupit mezi ně nechtěl.

Prvního září šel Jirka do školy s obavami. S kým budu sedět? Anebo budu v lavici sám jako na konci roku? Domů se však vrací s rozzářenou tváří a hned v předstí volá: „Máme nového žáka a sedí se mnou.“

Z nového žáka se vyklubal ministrant, který snadno přitáhl Jirku k ministrování. Ustrašený hoch je tam od začátku šťastný. Navíc získává sebevědomí, když u oltáře i v partě má své postavení. A co je hlavní, nemusí už žebrot o kamarády.

MATKA MYJE MÍSU

otec Štěpán Smolen

Narodila se roku 1910 v Albánii a hned se umístila na čelní pozici celosvětového žebříčku nevyslovitelných jmen. Později se stala jednou z největších přebornic v umývání toalet na planetě Zemi, nositelkou Nobelovy ceny míru a taky lecčím jiným, o čem ještě bude řeč.

Když téhle malé Albánce, téhle Anjezě Gonxhe Bojaxhiu, bylo osm, umřel jí táta. Když jí bylo dvanáct, rozhodla se, že se stane řeholnicí, a když jí bylo osmnáct, políbila mámu, sestru, oběma zamávala z okna vlaku a už je víckrát neviděla. Odjela do Irsku a řeholnicí se skutečně stala. Po pár letech byla – teď už jako sestra Tereza – poslána do Indie, kde pak dlouhá léta učila spořádané žáčky ve slušné škole. Posléze se stala i ředitelkou, a už to klidně mohlo být na jeden lidský život dost. Jenže když bylo Tereze šestatřicet a pokojně si jela vlakem z místa A do místa B, něco se stalo. Do jejího srdce přistoupil Ježíš a zavolal ji tak silně, že mu nešlo odolat. Poslal ji k nejchudším z chudých a ona poslechla. Jakmile dostala povolení od představených, vydala se do kalkatských ulic jenom s taškou v ruce. Školačky samým smutkem nedokázaly ani dozpívat písničku na rozloučenou, ale ona bez ohlednutí prošla branou a už nikdy se nevrátila.

Její domovem teď byla smrdutá, k lidskému utrpení slepá Kalkata – město, které potřebovalo ji, Terezu, aby poznalo, jak moc si Bůh zamiloval svět. Skláněla se tu k lidem ještě trochu živým, v jejichž ranách se už rozlézali červi, k lidem, jimž se druzí vyhýbali s odporem. Mýla je a krmila, dávala jim svůj pohled a své pohlazení a čumilové si klepali na čelo. Jenže pak se první holka sklonila spolu s Terezou, potom druhá a brzy jich bylo dvanáct. Ze sestry Terezy se stala Matka Tereza – zrodily se Misionářky lásky: ženy připravené vidět Krista v Nejsvětější Svátosti (před níž denně dvě hodiny klečivaly), ale také v těch nejopovrženějších z lidí. Malá jiskra Boží inspirace v srdci jedné sestry se změnila ve stepní požár Ducha svatého, a když o půl století později malá Albánka umírala, sídlily misionářky již na více než pěti stech místech ve sto zemích světa. Došlo-li někde k zemětřesení, vypukl-li někde hladomor, sestry byly vzápětí na místě – s úsměvem na tváři, s prázdnými rukama, připravené sloužit. Hlásaly Krista, aniž by o něm musely moc mluvit.

Tahle Matka Tereza byla sice shrbená a malá, středně vysokému šestáčkovi by sahala někam po ramena, ale kuráž měla jako ostřílený mariňák. Když se proti ní kdesi v jihoamerických pustinách postavila tlupa ozbrojenců, přicupitala blíž a každému věnovala medailku s Pannou Marií. Zmatení drsoňové sklopili samopaly a zmizeli zase v lesích. Malý dárek měla pro každého, ale úplně nejraději rozdávala úkoly. Než se stačil kolemjdoucí rozkoukat, už ho zaměstnala, takže pak spolu s ní drhnul v sirotčinci podlahu – a navíc s blaženým úsměvem na rtech. Sám nevěděl, jak se to přihodilo, že on – Pan Důležitý – propadl tomuto šílenství.

Ta, která úkoly dávala, je na sebe také brala. I když na ni v posledních letech života přímo přšely medaile a čestné doktoráty, nikdy neopomíjela hledat cestu k pokoře skrz ponížení. Jednou, 26. října 1985, byla pozvána promluvit k představitelům většiny států světa na Valném shromáždění OSN v New Yorku. A jak začala svůj den? Jako vždycky. Vstala, šla na mši svatou a po půl hodině rozjímání se pustila do úklidu. Vyprala si hábit, umyla podlahu, vyčistila toalety... a pak šla mluvit k prezidentům. Ještě teď, když je v nebi (4. září byla svatořečena), zůstává nebezpečnou i pro ty nejzatvrzelejší sobce. Jen se začtete do jejího životopisu a za chvíli se také vám budou spolužáci smát, že v zarostlém somrákovi vidíte Ježíšovu tvář. Budou se vám smát, že je teď záchodová štětka vašim žezlem. Budou se vám smát a vám to bude jedno. Budete si dál drhnout svou – celí blažení z toho, že jste se ve škole jedné Albánky s nevyslovitelným jménem i vy směli pro Krista zbláznit.

NOVÝ JÁHEN V REDAKCI!

S velikou radostí vám oznamujeme, že náš věrný dlouholetý redaktor Jenda Lukeš, který pro vás píše každý měsíc Ferdu Kuliferdu a produkuje fotopříběhy, přijal 16. července 2016 v katedrále Svatého Ducha v Hradci Králové jáhenské svěcení. Celá redakce srdečně gratuluje. Přejeme hodně milostí Ducha Svatého a Božího požehnání v jeho službě.

Foto: František Falta - Člověk a víra, Pavel Sedláček, Farnost Dobruč